

ESTIM L'ESGLÉSIA

Benvolguts diocesans:

Estim l'Església perquè és la meva mare. D'ella he rebut el preciós do de la fe, que omple de goig la meva vida. Ella m'ha ajudat a créixer en aquesta fe i amor a Jesucrist, donant-me a conèixer la seva Paraula i ensenyant-me a celebrar i viure la fe. Per mitjà d'ella he rebut també el do extraordinari del ministeri sacerdotal i, més recentment, l'episcopat. És clar que hi ha moltes coses que no m'agraden d'ella. A vegades fa la impressió que és una institució massa rígida i sense cor. Li costa també renovar-se i posar-se a caminar al ritme dels homes. Ha comès molts errors en la seva llarga història, algun dels quals són un veritable escàndol. Sens dubte, m'avergonyeixen moltes zones fosques que enlletgeixen la cara.

Tot i això, l'estimo. Penso que si està vella i arrugada és perquè fa un gran esforç per conduir-me fins Crist. Penso també que si fos una institució només per als perfectes, fa temps que m'haurien fet fora d'ella. Si en l'Església no hi ha més santedat, és perquè amb el seu cor de mare acull a tots, també a gent mediocre com jo, a cristians poc coherents amb la seva fe i, per descomptat, també els pecadors. L'Església que jo estimo viu entre els homes, amb les seves debilitats i grandeses, i ella mateixa és feble. No és una comunitat de superhomes, sinó d'éssers humans, fràgils i pecadors. Però en aquesta debilitat hi ha tot el misteri de Déu. Precisament en la seva flaqueza és testimoni de la gràcia de Déu, que no és vençuda per res, que ens estima enmig de la nostra indignitat.

Un secret per estimar-la més és no pensar mai en ella en abstracte, com si fos una entitat que existeix en el buit. Per descomptat, tampoc val pensar que l'Església sigui el Papa o els Bisbes o els capellans. M'agrada pensar-la de manera concreta, repassant en la ment les cares i noms de les persones que he conegut en les parròquies, amb les quals he celebrat la meva fe i als que he pogut anunciar-la.

Aquest rostre concret és, la major part de les vegades, el d'homes i dones senzills, el de fiets i joves il·lusionats, el de persones grans amb qui comparteixo la meva fe. Estimo aquesta Església concreta, de carn i ossos, humana (i fal·lible). M'ajuda també a estimar-la recordar la promesa de Jesús i saber que compta amb la presència de l'Esperit, que és qui la guia en cada lloc i en cada moment perquè no s'allunyi del Mestre. Ell supleix amb la seva força les moltes deficiències que tenim els homes que en formam part. Estimo l'Església i em dol que alguns cristians la sentin com una cosa estranya, la mirin amb desdeny i la jutgin sense pietat. Perquè la vull, intentaré ajudar que es renovi, treballant per ser millor creient, contribuint a reformar les seves institucions i, sobretot, invocant a l'Esperit de Déu perquè actuï en ella. Perquè Ell és qui de veritat fa jove a l'Església.

+ Francesc Conesa Ferrer
Bisbe de Menorca